

En stampare

□ Här kommer en rykande färsk rapport från Stigbergslidens spänstfenomen. Jag hasar numera fem kilometer backe upp och backe ner i Slottsskogen. Med tanke på mina tidigare sporadiska insatser så är det en insats som gör mig rätt sprickfärdig. Av stolthet alltså.

Folk omkring mig har i alla tider spänstat omkring på work-

out och Friskisk&Svettis men plötsligt suckar de bara tungt när jag högtidligt talar om att jag springer.

— Hu va hurtigt. Jag måste också men det är så jobbigt. Oh så dåligt samvete jag får.

Med sammetslen och pedagogisk röst talar jag om för dem att det är inte alla som tycker om att springa och då är det bara onyttigt o s v. Men det hjälper inte riktigt. Jogging är tydligen en öm punkt, minst lika känslig som rökning och bantning.

För egentligen är jag inte speciellt duktig. Jag tycker inte att det är obehagligt att springa. Jag tycker om att hasa omkring och titta på hundar och harar i aza-

leabuskgagen, fundera på saker, känna hur benen lunkar på, besegra en backe.

Jag får krupp av Friskis&Svettis. Att stå där och skutta på kommando. Jag får aldrig upp armarna och ut med benen på samma gång.

Och jag blir så generad av alla speglarna på de där tjusiga workout-ställena.

Och linserna gillar inte att simma på Valhalla. Så vad gör en naturälskande misantrop när kilona kryper på och andan definitivt inte faller på? Stampar makadam så klart.

CHRISTINA